



Commemoració del nostre Seminari Diocesà

Romà Casanova, bisbe de Vic



El juny i l'octubre de l'any vinent (2024) s'escauran el setanta-cinquè aniversari de la inauguració de l'actual edifici del Seminari Diocesà de Vic i els 275 anys d'existència d'aquest centre docent i formatiu, respectivament. Tal commemoració ha de ser una bona ocasió per a posar en valor aquesta institució del nostre bisbat que tant de bé ha fet i està fent a la nostra Església i a la societat. Perquè tenim el perill de caure en la pensada que, com que en l'actual edifici ja no hi ha seminaristes, la institució Seminari ja no existeix. Cal saber que, malgrat l'escàs nombre de seminaristes en els darrers cinquanta anys en comparació amb el d'altres moments de la història, sempre hi ha hagut seminaristes del nostre bisbat. Això sí, no residint en l'edifici propi, sinó, actualment, en el Seminari Major Interdiocesà de la Tarraconense, a Barcelona. Aquest curs, gràcies a Déu, són cinc els seminaristes de Vic que estan formant-se per a esdevenir, després del temps d'estudi i discerniment necessaris, sacerdots de Crist al servei de les comunitats. Així, doncs, continua viva la institució del Seminari Diocesà de Vic.

Tot i que en l'actual edifici no hi ha seminaristes, el Seminari existeix i sempre n'hem tingut

El Seminari Diocesà és una realitat en el present i amb vocació de futur, des de la premissa que el sacerdoci ministerial és insubstituïble en l'Església. Així ho avala la història, que en aquesta commemoració ens ho ha de fer palès. Fou l'any 1749 quan es va erigir el nostre Seminari, segons les directrius emanades del Concili de Trento, emplaçat a Vic en el lloc anomenat «Seminari vell». La petició de la Santa Seu, durant els anys quaranta del segle passat, que els seminaristes es formessin en règim



d'internat, va fer necessari un nou edifici, el qual fou inaugurat en 1949. Les dues dates ens parlen, doncs, de la importància de la formació dels candidats al sacerdoci ministerial. Perquè no es tracta tan sols d'un ensenyament en matèries filosòfiques i teològiques, sinó d'una formació completa: humana, intel·lectual, espiritual, pastoral i comunitària. Són testimonis d'aquest fet moltes generacions de sacerdots i molts altres joves que no arribaren a ser ordenats, els quals van rebre un bagatge cultural i humà important per a obrir-se camí en l'exercici del ministeri pastoral o en els diversos camps de la societat humana. És bo, doncs, de fer-ne recordança agraïda. Per això, el dimarts 11 de juliol, celebrarem, en el marc del Curset d'Estiu, a l'edifici del Seminari, en format matinal, una sessió il·lustrativa sobre aquesta commemoració.

